

szívemben rég a fájdalom,
a vers, a sanda rágalom,
kidugta vérvörös fejét; —
felel a föld és szól a rét.

Milió pipacs szól, üzen,
a zöld vetés, a búzaszem,
hogy mekkorát fordult a rét,
mióta nincs csendőr, sörét.

Hallom, oly bagolyhuhogás
ébreszti fel minden tanyás
szellemét ott a domb alatt,
mint amikor alig maradt

közülünk ember a mezőn,
s feltettük a hazát az őr-
től is, aki mindent figyelt,
s besúgta mindjárt, aki mert.

Emlékezem, a búcsú; vád,
e dülön lopva mentem át.
Ugattak a kutyák, sörét,
lyukgatta utánam az éjt.

És most, lám a halál nyomán
öröm szökel s a néma száj
mind dalol, minden csupa fény,
s ölükből kisüt a remény.

MÁTYÁS FERENC

ÚJGAZDA

Lila tejet szűr az alkony,
zsiros rózsaszín a föle,
akáclobbú jegenyék közt
billeg a hold szamárfüle.

Szénás-szekér megy az úton,
paraszt ül a tetejébe;
unja magát, ostort pattint
egy ráhajló jegenyére.

Megy a szekér. Okos gazda
dallal hessenti a csöndet.
Fütyörészget és dudolgat:
Föl, ti rabjai a földnek...

ANDRÁS LÁSZLÓ